

(החשך מעמוד 24)

עצמו בראש מפלגה קיקיונית בת שני חברייכנסת, שהיה ברור כי אין לה סיכוי אפילו להתקרב לאחוזי החסימה. קרנו של אמנון לין במפא"י ירדה אחרי מותו של אבא חושי, משה שמיר שכח את סטאלין והפך נץ לפחות כמו בגין באופוזיציה, ונץ עוד יותר מבגין אחרי שזה עלה לשלטון.

כל אהד משרידי חלקיקי מיפלגות אלה הבין כי אם יישאר במתכונתו הנוכחית זו תהיה התאבדות פוליטית. כל שרידי מיפלגות אלה הבינו כי גם אם יילכו כגוש אחד לבחירות האחרונות שנערכו, גם אז לא יצליחו להשיג אפילו מנדט אחד. הפתרון היה פשוט: להתאחד ולהקים חטיבה בתוך הליכוד, ולקפוץ על עגלת המיפלגה הגדולה.

המיפלגות הגדולות שבליוכוד מצאו עצמן בולעות את הפתיון, וקיבלו לקירבן את כל הגורמים המרכיבים את לע"ם כיום. אחרי ששרידי רפ"י יחד עם שרידי המר"כנו העצמאי, ובתוספת עם הנציג הבודד של התנועה למען ארץ-ישראל השלמה הקימו להם חטיבה אחת, התברר לפתע כי יש להם שמונה חברייכנסת, שמבחינה אלקטוראלית אין אף לאחד מהם קיום בוכות עצמו, וכי הם המרכיב השלישי בחשיבותו בליכוד.

החצאים ייעלמו. כשם שההתחברות לא היתה אידיאלוגית כן גם הפירוד, שנישול בשבוע שעבר, לא היה בעל רקע ערכי, שוטסק, מן הניצנים לשעבר, של חרות, הצביע עבור הסכס"ה של בגין, בעוד אולמרט מתנגד לו. הורביץ, המתנגד להסכם השלום, נמנע מהצבעה בעד שובל, שהפך בינתיים פקיד משרד החוץ, תומך בה. משה שמיר, מאחרוני הסטאליניסטים, הפך ראש המתנגדים ל-

בית הדר דפנה. אחרי הדליקה בצ"ים היה קמפדייוויד ויגאל סוף, המתנגד החריף להסכם, נמנע מהצבעה ונווט אחר-כך לתמוך בו. אמנון לין דיבר כהרגלו גבוהה גבוהה נגד ההסכם, אך קיבל את המישור עת הצביע בעדו, בעוד יצחק פרץ הצביע כפי שהצביע הורביץ.

אולם זו אינה החלוקה של ההתפלגות. במחנה אחד נמצאים שוטסק (בעד) ואול-מרט (נגד), ובמחנה האחר הורביץ (נמנע), עם שובל (בעד), המחנה הראשון, שלו רקע של חרות, תומך בהסכם — ואילו המחנה השני, שלו רקע של מיפלגת ה"עבודה", מתנגד לו.

חציה האחד של הבדיחה ייעלם בקרוב מהמפה הפוליטית, כאשר הפלג של שוטסק יצטרף לחרות. חציה האחר של הקריי קטורה ילבש קוים היתוליים ברורים יותר כאשר יהפוך, החל מהיום הרביעי הקרוב, הנציג הקיצוני ביותר של האופוזיציה לממשלה.

אסונות

הוי, איזו שריפה נחמדה

מי שהציל את המצב

ב"הדרדפנה" היה צה"ל

שהפיק ולמד את לקחי "בית צים"

ברגע בו הגיעה הידיעה על הדליקה המשתוללת בבניין רבי-הקומות הדר דפנה, ליד בית-המישפט בתל-אביב, קשה היה להימנע מלהיזכר בדליקה של בית צ"ם, בשדרות רוטשילד, שאירעה לפני יותר מ-10 שנים.

אולם רודפי האש, המהומות, מעשי ה-

מסוק יצד הקומה הבוערת, מועד למנוף ולכבאי צה"ל למד את הלקח

לפני שבועיים, אחרי בריחה מכלא שאטה שנמשכה חמישה חודשים, נתפס עמי מוטעי והובא לפני שופט. בדרך חזרה לכלא, נפגש עמי ניידת האסירים שבה היסע בתאונת דרכים, והשוטרים ששמרו עליו נעלו את הדלתות ויצאו לריב עם נהג המכונית ה"פוגעת".

בתוך שניות הצליח עמי לקרוע את רשת החלון, קפץ החוצה והתחיל לרוץ. מייד נזעקו ניידות, והחל מירדף ברחובות תל-אביב. בינתיים נבדקו עשרות בתים של עבריינים מועדים המוכרים למישרה. חוקמו מחסומים בכבישים — אך לשווא, עמי עדיין לא נמצא.

"המישרה נדבקה". במיכתבים ש" הוא שולח למערכות העיתונים מאז בריח"ת, הוא מודיע שיתנכל לכל מי שיגיע אליו. המישרה, מצידה, טוענת שהוא נושא עימו נשק ומהווה סכנה לציבור ה"אזרחי — ובמיוחד לקציני-מישרה.

עד היום נשפט עמי על 53 עבירות, ישב 11 שנים בכלא, מתוכן שבע שנים בצ"י נוק. אם ייתפס או יסגיר את עצמו, הוא יהיה חייב לעמוד לדין על 34 תיקים נוספים, ביניהם אישומים בניסיון לאונס, רצח ובריחות מהכלא. סך-הכול: 87 תיקים.

"כשעמי היה בן 12", מספרת האם, "הוא ניסה להציל ילד שנפל לבור-סיד. עמי נפל פנימה מגובה 18 מטר, קיבל מכה בראש ושכב בבית-החולים כפרי-סבא מחוסר-הכרה. מאז התחילו הצרות, הוא היה תמיד עצבני, צעק, שבר דברים, התחבר לפושי-עים והתחיל לגנוב.

"בכל פעם שהשתחרר", מוסיפה אחותו, "ניסה לעבוד, אבל המישרה נדבקה אליו ולא נתנה לו מנוחה".

ביומן שהצליח עמי להעביר להוריו לפני כמה ימים, הוא מספר את תולדות חייו ואת חוויותיו בבתי-הסוהר. "כשמפקד הכלא, אלברט חיות", הוא כותב, "אמר (החשך בעמוד 34)

את הניצולים ומנע את הסכנה הגדולה ביותר במקרי אסון מסוג זה: הבהלה הכללית.

הנפגעים הכמעט-יחידים מהדליקה, ש" נראית עתה רק כתרגיל גדול לכיבוי-אש, היו קומת המסד של הבניין, שם פרצה האש כנראה בעקבות קצר, מישרדי מישר-רדי-הנינוך על יחידת המחשב שלו, ומישר-רדי פקיד שומה 4 בתל-אביב.

כפי שאמר אחד הכבאים, אחרי תום פעולות החילוץ: "עם ישראל כבר התגבר על אסונות גדולים מאלה".

פרשות

האיש בעל 87 התיקים

"המועג נפגרי", כותב מן

החופש האסיר שכרה

והמישרה כונה מחפשת אחריו

גברת, אני מציע לך להיזהר, כי ברגע שנראה את עמי, אנחנו יורים! קיבלנו הוראה לירות בו בלי לדבר קודם! כך הודיעה המישרה לדודתו של עימנואל מוטעי.

עימנואל, המכונה עמי, הוא המבוקש מס' 1 ברשימת המישרה בימים אלה. עמי (26), יליד צפת, בן למישפחה שמוציאה מפרס ולה שישה ילדים. הבת הבכורה (27), נאה ומטופחת, נושאת במישרה ממשלתית אחרית. עמי הוא השני במישרה פר. נוסף עליהם, אחות אחת היא פקידה, ושלושה אחים נוספים עובדים ומתפרנסים בכבוד. "אנחנו מישפחה טובה", אומרת האם.

"את לימודיו סיים עמי בכיתה ג', מספרת אמו. אחר-כך, לפי תיקו האישי ב"מישרה, עבר השתלמויות מקצועיות ב"מוסדות נוער בבתי-כלא.

קצינה מבוהלת ואחד הניצולים

מישרד החינוך

גבורה והדרמות שמיהרו לעבר הדר דפנה, רק התאכזבו. הבניין אומנם היה לפחות גורם אחד שהתיישב להפיק וללמוד לקחים — צה"ל, טייסת מסוקים של חיל-האוויר התאמנה מאז בכיבוי דליקות ובחילוץ אנשים לכודים בבניין בוער. יחיד יקר ניקנה למיקרה של דליקה נוספת בסדר-גודל של בית צ"ם, וחלק מלוחי האימונים של אנשי טייסת המסוקים כולל בתוכו הפעלת ציוד זה.

הפאניקה נמנעה. כאשר הוזעק מ"שדה-דוב הסמוך המסוק הראשון להדר דפנה, לא עשה טייסו את השגיאה ש" הביאה לאסון בית צ"ם. המדחף שלו לא ריחף מעל הבניין ולא ליבה את האש. הטיס ידע כי עליו להישאר בצד הבניין, ויידע כיצד לנווט את המסוק כך שזה לא ילבה את האש אך יוכל להטיל ציוד, מחלצים וחבלים, ולשאת עימו נפגעים.

נקודת איסוף הנפגעים לא הוקמה על הגג הבווער אלא על גג סמוך. מסכות נשלפו ממחסני-החירום של טייסת המסוקים, הועברו לבניין שבער והצילו רבים מחנק ומאיבוד-ההכרה. אדם בעל הכשרה פסיכולוגית השתלט על הרמקול, שכיוון

ברגעים מסויימים אפוף להבות, וברגעים רבים אחרים פלט עשן כארובת רידינג, אנשים נמלטו ממנו בבהלה ופירושו נלכדו דו אחדים מהם בקומות העליונות שלו — אולם יחסית לדליקה בבית צ"ם, אי-אפשר היה לכנות את הדליקה שפרצה ביום השני האחרון בחדר דפנה אלא "נמנדה".

טייסת המסוקים. בצ"ים נפלו קורי-בנות נבפס, ולולא מעשייהגבורה של אזרח, אלמוני עד אז, בשם משה קטן, היו נגרמות אבדות נכדות הרבה יותר. בהדר דפנה נשלחו לבית-החולים, בעיקר מטעמי זחירות, כמה שבלעו עשן או שהוכו בהיסטוריה, וכמעט כולם שוחררו לבתיהם כעבור שעות אחדות.

למרות הנוקים בגובה כמה מיליוני ל"י רות שנגרמו להדר דפנה, בעיקר בצ"י ובריהוט הפנימי של הבניין, נשאר הבניין עומד על כנו, וכבר בשעות אחר-הצהריים של אותו יום חזרו מרבית משרדיו לתפ"ק כרגיל. בית צ"ם נשרף בשעתו לחלוטין, והשלב החרוך שלו פאר את שדרות רוטשילד עוד שנים רבות אחרי הדליקה. אך נראה כי דווקא בגלל שהדליקה בבית צ"ים היתה ביוזן כה נורא, ניצל